

Szabó Janka: Az elveszett bátorság

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy Simon nevű kisfiú. Simon születése óta ijedős, bátortalan fiúcska volt. Ahogy nőtt-nödögélt, ez nem változott, sőt, szinte semmihez sem volt elegendő bátorsága. Még az iskolában sem merete megszólítani egyik osztálytársát sem. Senki nem tudta megmondani, mi lehet ennek az oka. Pedig otthon is sokat beszélgettek erről a szüleivel, akik próbáltak is segíteni neki mindenben, mégsem történt változás.

Ahogy telt-múlt az idő egyre többen jegyezték meg, hogy ebbe a fiúba bizony egy csepp bátorság sem szorult. Sőt olyan is akadt, aki egyenesen gyávának nevezte. Simont nagyon bántotta ez, így egyszer, amikor már nagyobb lett, annyira elszégyellte magát, hogy világgá ment. „Én bizony most világgá megyek, hogy megtaláljam az elveszett bátorságom” - gondolta magában.

Ment-mendegélt, míg már kezdett lemenni a nap. Simon nagyon megijedt, hogy nemsokára minden vaksötét lesz. Ekkor azonban a félhomályban hirtelen kirajzolódott egy magányos házikó körvonala. Simon gyorsan odafutott, és gondolkodás nélkül bekopogott. Egy vénséges vén, hosszúszakállú öregember nyitott ajtót. Simon félve, alig hallhatóan megszólította:

- Jó...jó estét kívánok, Öregapó!

- Jó estét kívánok, fiatalúr! Mi járatban vagy erre? - kérdezte az öreg.

- Világgá mentem, de a sötétségtől nagyon megijedtem - vallotta be szégyenkezve a fiú. - Szeretnék szállást kérni az éjszakára - folytatta lesütött szemmel.

- Jól van, kislegény! Kerülj beljebb és beszéljünk! - mondta kedvesen mosolyogva az öreg.

Az apó egyből bizalmat ébresztett Simonban, szavaitól megnyugodott. Belépett a házikóba, és mesélni kezdett, miért is indult útnak.

Megvacsoráztak, majd aludni tértek. Simon sokáig forgolódott, csak nagy sokára nyomta el az álom. Másnap reggel az öregember egy aranyból szőtt kendőt ajándékozott búcsúzóul Simonnak, és ezt mondta: - Ezzel a kendővel bármilyen sebet meg tudsz gyógyítani. Járj szerencsével fiam, találd meg azt a bátorságot!

Simon megköszönte az ajándékot, majd útnak indult. Gyalogolt sok falun át, míg napnyugtára egy végtelennek tűnő sötét erdőbe ért. A rengetegben egyszer csak világítani kezdett a fiú zsebében az aranyból szőtt kendő. A derengő fényben hirtelen felsejlett egy zöld szempár. Simon annyira megijedt, hogy földbe gyökerezett a lába, a szíve pedig a torkában dobogott. A zöld szempár egyre csak közeledett felé, már azt is látta, hogy ez egy hatalmas félelmetes farkasé. Simont megbénította a félelem. Ahelyett

azonban, hogy a farkas megtámadta volna a fiút, inkább csendesen hozzábújt. Simon lassacskán feloldódott, és megértette, hogy a farkas nem akarja bántani. Attól kezdve együtt járták az erdőt keresve az elveszett bátorságot. Elöl ment Simon, a farkas meg utána. Ahogy ment Simon egy ködös halovány csapáson, egyszer csak kedves farkasa felnyüszített. Simon félve hátrapillantott és látta, hogy a farkas egyik mellső lábát egy nagy kígyó marta meg. Gyorsan elővette zsebéből az öregembertől kapott aranyból szőtt kendőt, és a nyüszítő farkas lábára tette. Csodák csodájára a seb azonnal begyógyult. A farkas ismét lábra állt, és hálásan a fiúhoz bújt. Tovább indultak, amíg egy gyönyörű házhoz értek. Simon kihúzta magát, és bekopogott. Egy csilingelő sapkás manó nyitott ajtót.

- Hát te fiú, mit keresel itt az erdő kellős közepén?- kérdezte a manó.

- A farkasommal jöttem ide, és az elveszett bátorságomat keresem – válaszolta a fiú.

- De Simon! - kiáltott a manó egy hatalmasat. - Hiszen neked már mindenhez van bátorságod!

-Tényleg? - ámult el Simon.

- Hát persze! Nézz körül, milyen messzire eljutottál egyedül, és még egy félelmetes farkassal is barátságot kötöttél! - mondta a manó.

- Akkor most már hazamehetek? - kérdezte felragyogó arccal a fiú.

A manó bólintott, és felkacagott.

Simon örömmel szaladt hazafelé. A farkas elkísérte az erdő széléig majd hirtelen megtorpant. Simon érezte, hogy eljött a búcsú ideje. Megölelte farkasa nyakát, és elköszönt tőle. Futott tovább az öregember házáig. Ismét bekopogott, hálásan megköszönte és visszaadta az aranyból szőtt kendőt. Az öreg meghallgatta Simon kalandjait, majd vállon veregette, és így szólt: - Lám, lám, milyen derék, bátor legény vagy te Simon!

Elbúcsúztak egymástól, és Simon már meg sem állt hazáig. Szaladt egyenesen édesanyja karjai közé. izgatottan mesélte, hogyan találkozott az öregemberrel, a farkassal és a manóval, és végül hogyan jött rá, hogy az elveszettnek hitt bátorsága végig ott volt benne. Anyukája nem győzött álmélnkodni, hogy milyen bátor, nagy fia lett.

Ez után a kaland után bizony Simon lett az egyik legbátrabb fiú a világon. Kedves, okos, segítőkész nagyfiú vált belőle, akit mindenki megszeretett. Nyoma sem volt már az egykor félős Simonnak. Gyakran gondolt a szeretett farkasára, és ez emlékeztette őt arra, hogy sokszor minden jó tulajdonság megvan bennünk, amiről azt hisszük, hogy hiányzik, vagy elveszett.